

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 15-07-19410 התנועה לחופש המידע נ' משרד ראש הממשלה

העותרת:

התנועה לחופש המידע (ע"ר)
ע"י עוה"ד אביתר קנולר ורחלי אדרי

- נ ג ד -

המשיב:

משרד ראש הממשלה
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
ע"י בא כוח עו"ד יעקב פונקלשטיין

ובעניין:

מר בנימין נתניהו, ראש הממשלה
ע"י עו"ד דוד שמרון

החלטה

רקע רלבנטי

1. התנועה לחופש המידע הגישה לבית משפט זה עתירה מנהלית שבה היא ביקשה למסור לה (לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998), את פירוט ההוצאות של מעון ראש הממשלה לשנת 2014 וכן את החשבונות שהוצאו עבור כל אחת מהרכישות. המשיב לעתירה היה משרד ראש הממשלה באמצעות פרקליטות המחוז. הפרקליטות הודיעה לבית המשפט בתחילה על הסכמה למסור דוח בדבר ההוצאות אך בלא מסירת החשבונות עצמן. לאחר דיון שהתקיים במעמד באי כוח הצדדים, נמסרה מטעם הפרקליטות הודעה לבית המשפט שלפיה משרד ראש הממשלה החליט למסור את המידע שהעותרת ביקשה, בכפוף להגבלות של גורמי בטחון. הודע לבית המשפט שהמידע יימסר תוך 90 יום ממתן פסק דין בעתירה והתבקש גם שהעתירה תימחק. העותרת ביקשה מבית המשפט שלא למחוק את העתירה אלא להשאירה תלויה ועומדת עד שיתברר מה המידע שמתכוון המשיב למסור לה. בהמשך הודיעה העותרת על הסכמתה למחיקת העתירה.
2. העתירה נמחקה אפוא בפסק דין מיום 27.1.2016. צוין בפסק הדין שמחיקת העתירה היא כפוף להתחייבות המשיב – משרד ראש הממשלה – בהודעתו, למסור את המידע. עוד צוין שדין העתירה להימחק היות שהיא מיצתה את עצמה. נקבע בפסק הדין שאין מקום

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 15-07-19410 התנועה לחופש המידע נ' משרד ראש הממשלה

להותיר את העתירה תלויה ועומדת וגם נקבע בו ששמורות הטענות לעותרת ככל שהמידע לא יועבר לה כפי התחייבות המשיב – משרד ראש הממשלה.

לאחר פסק הדין

3. ביום 20.4.2016, הוגשו לבית המשפט שתי בקשות מטעם משרד ראש הממשלה באמצעות פרקליטות המחוז. הבקשה הראשונה והעיקרית הייתה בקשה לתת אורכה למשרד ראש הממשלה למסור לידי התנועה לחופש המידע (העותרת) את החשבונות מושא העתירה. בבקשה צוין שהארכה נדרשת היות שלאחר עיון בחשבונות עצמן עלה צורך ואף הכרח לפנות לצד שלישי בהתאם לסעיף 13 לחוק חופש המידע. צוין בבקשה שלא ניתנה לצד השלישי הזדמנות להשמיע את טענותיו בעניין, ולכן יש לתת לו הזדמנות לעשות כן. המדובר בפנייה לראש הממשלה עצמו ולבני ביתו ונוכח הפגיעה האפשרית בפרטיות הנובעת מחלק מן החשבונות. הבקשה הנוספת שהוגשה הייתה שלצורך עניין זה, יצורף כמשיב לבקשה ראש הממשלה עצמו.

4. העותרת הגישה תגובה לבית המשפט לעניין זה. היא התנגדה למבוקש. נטען שקיים פסק דין חלוט שהורה על מסירת המידע לידיה. לא הוגש ערעור על פסק דין זה. לא התבקש גם צירוף של צד ג' להליך. הגשת העתירה וגם מסירת המידע הייתה ידועה לראש הממשלה. המועד שנקבע בפסק הדין חלף. אין הצדקה לפתוח את התיק מחדש ולכן יש לדחות את הבקשה.

הטיעון בבקשות

5. לדיון שהתקיים לפניי בהמשך לכל האמור לעיל, התייצבו באי כוח הצדדים לעתירה המקורית (כלומר בא כוח התנועה לחופש המידע – העותרת; ובא כוח משרד ראש הממשלה באמצעות פרקליטות המחוז – המשיב). כמו כן התייצב לדיון עו"ד דוד שמרון שהודיע לבית המשפט שהוא מייצג באופן פרטי את ראש הממשלה ואת בני ביתו (ובכך התייתרה סוגיית הצירוף לבקשה של משיב נוסף).

6. עו"ד שמרון הודיע לבית המשפט שהוא מצטרף לבקשות שהגישה הפרקליטות מטעם משרד ראש הממשלה עצמו. נמסר לבית המשפט, שהחומר שנטען לגביו שקיימת פגיעה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 15-07-19410 התנועה לחופש המידע נ' משרד ראש הממשלה

בפרטיות – היקפו הוא כ-220 חשבוניות. יש בחומר זה פגיעה בפרטיות. טיעון בעניין זה הועבר כבר למשיב – משרד ראש הממשלה – והעניין ממתין להחלטתו. עו"ד שמרון עמד על זכותו של צד ג' לקבל זכות טיעון קודם למסירת המידע. הוא הודיע לבית המשפט שאין התנגדות להעברת יתר החשבוניות לעותרת.

7. בא כוח הפרקליטות, עו"ד יעקב פונקלשטיין, הודיע לבית המשפט שחלה טעות במהלך הטיפול במידע שהתבקש בעתירה. נטען לפני בית המשפט שלא נעשתה פנייה כנדרש בחוק לצד ג' לקבל את התייחסותו. רק כאשר נבחנו החשבוניות כולן – 1300 חשבוניות במספר – התברר שיש צורך בפנייה נוספת לעניין פגיעה אפשרית בפרטיות. אמנם סוגיית בדיקת הפרטיות עלתה כבר בעת הדיונים בהליך, וגם מטעם הפרקליטות, וזאת עוד קודם למסירת ההודעה לבית המשפט שלפיה קיימת הסכמה להעברת המידע המבוקש. אך בשל טעות לא נעשתה פנייה כנדרש בחוק לצד ג'. נמסרה אמנם הודעה ללשכת ראש הממשלה על ההסכמה למסירת המידע ועל העתירה אך היקף הפגיעה האפשרית בפרטיות לא התברר – בשל הטעות – עד שהחומר כולו נאסף. לכן המשמעות היא שלא ניתנה לצד ג' הזדמנות נאותה להביא את טענותיו לפני המשיב – משרד ראש הממשלה. הודע לבית המשפט שההחלטה הסופית של הרשות המנהלית – כלומר ההחלטה בהתנגדות שכבר הגיש עו"ד שמרון בהתייחס ל-220 החשבוניות – תתקבל בתוך 20 יום. את יתרת החומר (כ-1,080 חשבוניות למעשה), ניתן למסור כבר עתה לעותרת.

8. בא כוח התנועה לחופש המידע, עו"ד אביתר קנולר, התנגד למבוקש. נטען לפני בית המשפט שסוגיית הפרטיות והפגיעה בה עלתה במסגרת הדיונים עובר למתן פסק הדין ולא הובעה כל התנגדות. לטענתו כל ההליך והפגיעה הנטענת בפרטיות בו – הייתה ידועה מלכתחילה. לכן אין כל הצדקה למבוקש ואין מקום לתת אורכה נוספת למשרד ראש הממשלה למסור את המידע. המדובר במידע ציבורי שיש למסור אותו. כך בכלל וכך בפרט לאחר שניתן פסק דין שבא בעקבות התחייבות מפורשת וברורה של משרד ראש הממשלה. אין לכן מקום "לפתוח את ההליך". יש התחייבות ויש לקיים אותה.

דין

9. אכן, ניתן פסק דין בעתירה זו והדבר נעשה לאחר שהרשות המנהלית שהייתה משיבה לעתירה – כלומר משרד ראש הממשלה – הודיעה מיוזמתה לבית המשפט על ההסכמה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 15-07-19410 התנועה לחופש המידע נ' משרד ראש הממשלה

למסירת המידע. הודעת הרשות המנהלית לבית המשפט באה לאחר שהיא עצמה עמדה על הצורך בבירור סוגיית הפגיעה בפרטיות עוד קודם למסירת הודעתה הסופית. אין חולק על כך שיש לתת משקל משמעותי להתחייבויות של הרשות המנהלית כשהן עומדות בפני עצמן. וכך במיוחד שעה שהתחייבות שכזו ניתנת במסגרת הליך לפני בית משפט – על כל המשתמע מכך (ראו והשוו בג"ץ 8673/10 **בראון נ' חברת החשמל לישראל בע"מ** (18.2.2013); בג"ץ 9060/08 **עבדאללה נ' שר הביטחון** (7.5.2012)). בא כוח משרד ראש הממשלה עמד על דברים אלה בטיעונו, ולכן נעשתה לפי טענתו הפנייה לבית משפט זה לאחר פסק הדין כאשר הרשות המנהלית הגיעה למסקנה שהיא טעתה במהלך הדברים אל מול צד ג' ולאחר בירור החומר והיקפו. מבלי לגרוע ממשקלן של התחייבויות הרשות המנהלית, הרי שבמקרה זה כפי שצוין כבר לעיל, העתירה **נמחקה** בכפוף להתחייבות המנהלית. משמעות מצב דברים זה, שיש לו ביטויים רבים ושכיחים בפסיקה (ראו למשל בג"ץ 8268/08 **אקי"ם ישראל נ' שר הרווחה והשירותים החברתיים** (1.12.2008); בג"ץ 667/13 **איגמברדייב נ' שר הפנים** (7.5.2015)) – היא שלא מדובר כפי שעלה מטענות העותרת, במקרה שבו בית המשפט קבע בפסק דין אופרטיבי שיש למסור את המידע תוך 90 ימים (ראו למשל והשוו בג"ץ 3587/02 **טל נ' אגף התנועה משטרת ישראל** (30.7.2013)). העתירה נמחקה בכפוף להתחייבות המשיב (משרד ראש הממשלה) למסור את המידע תוך המועד שהוא עצמו קצב.

10. למצב הנורמטיבי המתואר לעיל, כלומר לתוקף ולמשקל המיוחד של התחייבות הרשות המנהלית לפני בית המשפט מזה, ולעובדה שהעתירה עצמה נמחקה בכפוף להתחייבות זו מזה, יש משמעות בהתייחס למהלך הדברים שלאחר פסק הדין שבעקבותיו התקיים לפניי הדיון. במישור הפרוצדוראלי-דיוני, המשמעות היא שבעת הזו לא תלויה ועומדת לפני בית המשפט עתירה של העותרת. העותרת נשאלה בדיון במפורש אם היא מוכנה לבטל את פסק הדין ולאפשר את מיצוי הפנייה לצד ג' במסגרת העתירה ותוך חידוש הדיון בה כנגזרת מכך, אך היא השיבה בשלילה (מטעמיה), ושהיא עומדת על האמור בפסק הדין. גם לא התבקש ביטול של פסק הדין מטעם המשיב או עו"ד שמרון. בה בעת, המשיב – משרד ראש הממשלה – קיבל החלטה חדשה לאחר פסק הדין. מדובר בהחלטה לאפשר לצד ג' (לפי סיווג שערך המשיב עצמו) – להגיש טענות לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע, כאשר לאחר מכן תתקבל החלטה בהתייחס לטענות אלה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 15-07-19410 התנועה לחופש המידע נ' משרד ראש הממשלה

11. המדובר אפוא בהחלטה מנהלית חדשה המצויה מחוץ לגדרו של ההליך שהסתיים בפסק דין שבו נמחקה כאמור העתירה. על פניו, ומבלי לגרוע כאמור ממשמעותה של התחייבות של הרשות המנהלית במישור העקרוני, הרי שבנסיבות מקרה זה טענות פרטניות נגד ההחלטה החדשה של הרשות המנהלית – מקומן הוא בהליך חדש ונפרד ולא במסגרת ההליך שנמחק. על כן, אין מקום להביע עמדה ואין מקום לברר במסגרת הליך זה שנמחק בנסיבות המתוארות לעיל, את הטענות שיש לעותרת בהתייחס להוצאות השונות ולחשבוניות המתעדות אותן. ואין גם על פניו מקום לברר במסגרת זו את טענות העותרת לעניין ידיעה או אי ידיעה בשלב זה או בשלב אחר של גורמים נוספים: אם על העתירה; אם על המידע; ואם על היקפו. בעניין זה נשמע טיעון מטעם באי כוח הצדדים לפניי אך לא אביע בו כל עמדה. על כך יש להוסיף, ובמישור הפרטני של מקרה זה, שהעתירה נמחקה בכפוף להתחייבות המשיב, תוך שברקע הדברים מצויה טענת העותרת לעניין החומר שיועבר אליה והמשיב עצמו הודיע – ועניין זה צוין גם בפסק הדין – שככל שתהיה טענה, שמורה לעותרת האפשרות לפנות בהליך מתאים. גם מטעם פרטני זה, אין מקום לברר את טענות העותרת במסגרת זו.

12. מעבר לנדרש יש גם להוסיף, שאמנם הרשות המנהלית התחייבה למסור את המידע עובר למתן פסק הדין, שמחק את העתירה בכפוף להתחייבות זו. אולם מצויים אנו בתחום משפטי מיוחד, חופש המידע, שבו יש גם מעמד מיוחד לצדדים שלישיים ולפחות לעניין חובת שמיעת העמדה בבית המשפט קודם למסירת מידע (וראו למשל ע"מ 49/16 רגב נ' דרוקר (10.2.2016); ראו עוד והשוו ע"מ 2975/15 הוצאת עיתון הארץ נ' משרד החוץ (6.6.2016); כן ראו סעיפים 13 וכן 17(ג) לחוק חופש המידע). משמעות נתון זה היא שמלכתחילה קיים קושי בעמידת העותרת על כך שהיא אוחזת בידיה פסק דין חלוט הכולל חיוב לקיימו וזאת כאשר צד ג' טוען שיש לתת לו זכות להביע את עמדתו – ועוד לפני הרשות המנהלית. כך בכלל וכך בפרט בנסיבות שבהן הרשות המנהלית מודיעה במפורש לבית המשפט שנפלה טעות באופן הטיפול שלה בנדון קודם להתחייבותה לבית המשפט ולמתן פסק הדין, טעות באי מיצוי הפנייה לצד ג'.

13. משעה שמדובר לכן בהחלטה מנהלית חדשה של משרד ראש הממשלה, כלומר בהחלטה שבאה לאחר פסק הדין, מתעוררת גם השאלה, מהי המסגרת הדיונית לפניית משרד ראש הממשלה באמצעות הפרקליטות לבית משפט זה בבקשה לאחר פסק הדין. במענה לעניין זה, טען בא כוח הפרקליטות בדיון, שהפנייה לבית המשפט נעשתה לפי הנחיית היועץ

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 15-07-19410 התנועה לחופש המידע נ' משרד ראש הממשלה

המשפטי לממשלה והדבר נעשה בשל חובתה הממלכתית של הרשות המנהלית לעדכן את בית המשפט על שינוי הנסיבות שארע ועל הטעות שעומדת ביסודו. הובהר לבית המשפט **שלא מדובר בבקשה להארכת מועד** אלא בהודעה לבית המשפט על ההחלטה החדשה של הרשות המנהלית, על רקע ההתחייבות שניתנה לפני בית המשפט, ותוך מתן הסבר למצב הדברים שהוביל לכך. מעבר לכך, כפי שעלה בדיון עצמו, הרשות המנהלית למעשה החלה בביצוע ההחלטה החדשה שהיא קיבלה. החומר הרלבנטי נאסף. הוא הועבר לעיונו של צד ג'. מתוך החומר האמור – ביקש הצד השלישי להגיש טיעון לגבי חומר שהיקפו הוא כ-220 חשבוניות. באשר ליתרת החומר קיימת הסכמה – גם של עו"ד שמרון – למסירתו. משמעות המקובץ היא שלמעשה בית המשפט לא מתבקש **כעניין אופרטיבי** להאריך את המועד שעליו התחייב משרד ראש הממשלה. גם מטעם זה, אין מקום לברר במסגרת זו את מכלול הטענות של העותרת בהתייחס למשרד ראש הממשלה כמו גם לחשבוניות עצמן, או את הטענות שכנגד בעניינים אלה. הדברים חוזרים למתכונת סיום ההליך – על נסיבותיה.

התוצאה

14. התוצאה היא אפוא שהרשות המנהלית – משרד ראש הממשלה – הודיעה לבית המשפט על ההחלטה החדשה שהתקבלה על נסיבותיה – כלומר ביצועה שהחל, ולוחות הזמנים להשלמתה. הודע לבית המשפט במפורש שההחלטה החדשה באה בעקבות טעות של הרשות המנהלית במהלך הטיפול בעתירה וההתחייבות שנמסרה לבית המשפט, קודם למתן פסק הדין. בנסיבות אלה בית המשפט לא התבקש וגם אינו רואה צורך במתן החלטה אופרטיבית בעקבות הודעה זו, הודעה שבאה לאחר פסק דין שמחק את העתירה. הוא הדין לעניין הודעת עו"ד שמרון על הסכמתו למתווה שבהחלטה חדשה זו של הרשות המנהלית, ולמסירת המידע שאינו שנוי במחלוקת. אין מקום לברר במסגרת זו לאחר מחיקת העתירה בנסיבות שפורטו לעיל, טענות שיש לעותרת התנועה לחופש המידע נגד החלטה מנהלית חדשה זו ונסיבות קבלתה. ככל שתהיינה טענות שכאלה, הדרך לבררן היא בהליך חדש ונפרד ולא במסגרת עתירה זו שנמחקה.

15. טרם סיום אציין שגם העותרת הגישה בקשה עובר לדיון שהתקיים, ובה היא ביקשה להורות למשיב להפקיד בבית המשפט את כל המידע שנאסף בידי. לא מצאתי יסוד לבקשה זו נוכח כל האמור לעיל.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 15-07-19410 התנועה לחופש המידע נ' משרד ראש הממשלה

16. המזכירות תמציא עותק ההחלטה לבאי כוח הצדדים וכן לעו"ד דוד שמרון.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ו, 16 יוני 2016, בהעדר הצדדים.

יגאל מרזל, שופט